

Bilo je popoldne, in solnce je viselo že precej visoko nad gorami. Drevje nekoliko višje nad njivami je metalo dolge sence, in zdaj pa zdaj so vztrepetali vrhovi in se zašibili pod strujami vetra. Žarki so trepetali in odsevali po svetlih lističih, dokler ni zakril belkast oblak solnca. Po njivi se je vzdigovala iz tal lahna para, in iz črnih, mastnih, še nedavno izoranih brazd je poganjal plevel. Tla so bila namočena, da se je kmetom vdi-

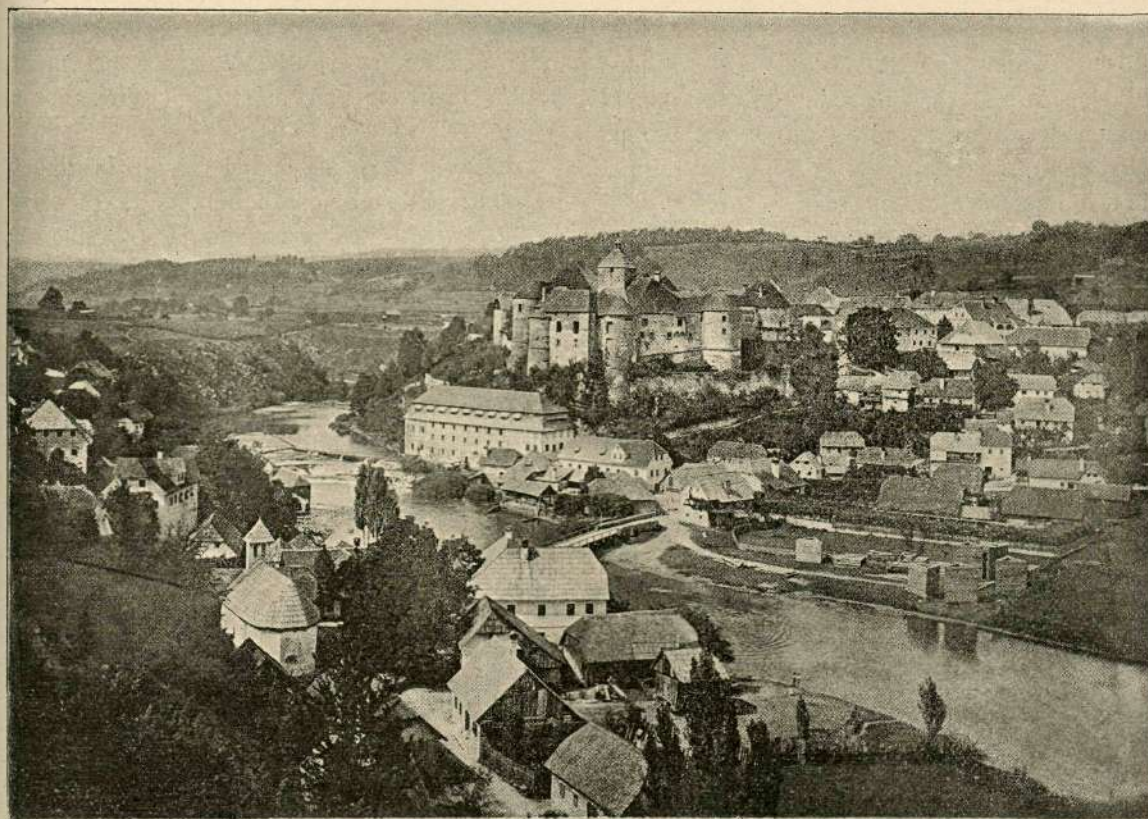
„Koliko mu je dolžan?“

„Tristo je bilo tedaj, ko se je ženil; obresti, mislim je plačal vselej.“

„O, Košak je priden, in tega mu ne privoščim.“

„Dober dan, sosedje!“

Nekateri izmej kmetov so snemali klobuke in kimali z glavami Zaletelu. Bil je bogatinec, in mnogi so mu bili dolžni. Prijatelj je ni imel, ker je bil znan kot ošaben stiskač.

Žužemberk.

ralo pod nogami, in se oprijemala prst težkih črevljev.

Gospodov iz mesta še ni bilo, in teh so čakali nestrpno. Kadar se je začul na cesti ropot, obrnili so se vsi tja, a zaželenega voza ni hotelo biti. Sedaj so zagledali Zaletele, ki je prihajal s palico v roki proti njim.

„Kaj misliš, Andrejec, je-li lepo od Zaletele, da mu prodaja njivo?“

„Veruj, da ni lepo. Oba sva stara, in hvala Bogu, nama se še ni zgodilo kaj takega.“

„Dom in svet“ 1900, št. 22.

Zaletel je stopil k prvemu in ga nagovoril: „No, Jamnik, vi ste tudi prišli?“

„Da, kot vidite.“

„Pa ne mislite kupiti?“

„I, kupil bi, če bi ne bilo preveč drago.“

„Koliko pa mislite, da bi bila vredna njiva?“

„Štiristo pri malem. Obdelana je dobro, peščena ni, močvirnata tudi ne.“

„A kaj še! Ako jih dobi tristo, je lahko vesel. Kakšna pusta zemlja je to!“